

Arrest

nr. 182 602 van 21 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 24 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 februari 2016 waarbij het BIVR niet langer verlengd mag worden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 25 juli 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 1 september 2014 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en op 17 september 2014 wordt de verzoekende partij toegelaten tot een tijdelijk verblijf voor de duur van 1 jaar.

1.2 Op 15 december 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 3 februari 2016 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister

niet langer verlengd mag worden. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 23 februari aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“NAAM:

T(...), T(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Mongolië

geboren op (...)

adres: (...)

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 15.12.2015 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkene een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten heeft ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 25.07.2014. Dat dit verzoek door onze diensten op 17.09.2014 gegrond werd verklaard waarna betrokkene/n in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 22.01.2015 tot 08.01.2016, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden(en) :

De aangehaalde medische elementen werden niet langer weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies dd. 01.02.2016 onder gesloten omslag in bijlage)

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkene dient door uw diensten te worden ingehouden.”

1.3 Op 3 februari 2016 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 23 februari 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De mevrouw,

Naam + voornaam: T(...), T(...)

geboortedatum: (...)

nationaliteit: Mongolië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 15.12.2015 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 03.02.2016.

Brussel, 03.02.2016

Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast, daar waar het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Er dient te worden vastgesteld dat het betoog van de verzoekende partij slechts betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing en dat zij zodoende nalaat enig middel aangaande de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, te ontwikkelen. Het komt ook niet toe aan de Raad om uit het betoog van de verzoekende partij aangaande de eerste bestreden beslissing de onderdelen te halen die toepasbaar zouden kunnen zijn op of relevant voor het bevel om het grondgebied te verlaten, en op die manier uit dit betoog een middel met betrekking tot voormelde beslissing te distilleren. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het verzoekschrift met betrekking tot de tweede bestreden beslissing geen middel bevat in de zin van voormeld artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° en in deze mate zodoende onontvankelijk is.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk, daar waar het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007), de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), de zorgvuldigheidsverplichting, artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Op 17 september 2014 verklaarde verwerende partij verzoeksters verzoek om machtiging tot verblijf gegrond. Er werd geoordeeld dat haar ziekte beantwoordde aan de vereisten van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters ziekte werd met andere woorden reeds geoordeeld ofwel een reëel risico in te houden voor haar leven, ofwel een reëel risico in te houden voor zijn fysieke integriteit, ofwel een reëel risico in te houden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Er werd tot besluit gekomen dat verzoekster op zodanige wijze lijdt aan een ernstige aandoening {in casu endeldarmkanker in stadium T3N2} dat deze een reëel risico vormt voor het leven en de fysieke integriteit dat vanuit medisch oogpunt een repatriëring niet aangewezen is.

Uit het medisch attest en verzoekschrift tot machtiging tot verblijf blijkt duidelijk dat het om een zeer agressieve kanker gaat. T3 betekent dat er een doorgroei is van de kanker naar buiten het orgaan gelegen weefselen, N2 wijst erop dat er meerdere lymfklieren in de nabijheid zijn aangetast.

Verzoekster kreeg ondertussen chemotherapie, radiothérapie en werd geopereerd. Ze is aan de betere hand, doch zeker nog niet genezen. Ze moet nog steeds nauwgezet opgevolgd worden, omdat er een groot risico is op recidive.

Artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 (het KB) bepaalt dat er enkel kan geweigerd worden het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR) te verlengen in de volgende, cumulatieve, gevallen:

- indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging tot verblijf werd verleend niet langer bestaan, of indien deze omstandigheden dermate zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig zijn;*
- indien er werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.*

Eerste onderdeel

Indien verwerende partij weigert om de BIVR te verlengen, dan moet zij motiveren dat de omstandigheden dermate zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is én dat de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij de vervulling van deze voorwaarden is nagegaan. De beslissing is slechts als volgt gemotiveerd:

"De aangehaalde medische elementen werden niet langer weerhouden door de arts-adviseur (medisch advies dd. 01.02.2016 onder gesloten omslag in bijlage).

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007 töt vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 töt wijziging van de wet van 15 december 1980) waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakt vaststellingen, het niet langer blijkt:

- 1) Dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) Dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). "

Uit deze motivering blijkt dat verwerende partij de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nakijkt en niet artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007. Dit is echter een onjuiste motivering. Verwerende partij heeft in 2014 namelijk de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nagekeken én besloten dat verzoekster hieronder viel. Zij kan hier anderhalf jaar later niet meer op terugkomen. Zij dient enkel na te kijken of de omstandigheden op grond waarvan de machtiging tot verblijf werd verleend niet langer bestaan, of deze omstandigheden dermate zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is én of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Dit heeft verwerende partij duidelijk niet gedaan. Verwerende partij motiveerde onvoldoende dat de verandering van de omstandigheden een 'voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter' heeft. In casu is hierover geen enkele motivering terug te vinden in de beslissing. Een schending van artikel 9 van het hierboven genoemde Koninklijk Besluit (KB) en van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsprincipe is dan ook overduidelijk.

Artikel 9 van het KB vereist een grondig onderzoek naar de eventuele veranderde omstandigheden die aanleiding gaven tot de machtiging tot verblijf en vereist een grondig onderzoek naar het permanent karakter en het ingrijpend karakter van deze veranderingen. In casu is dit niet gebeurd.

In het advies van de arts-adviseur wordt enkel gemotiveerd dat 'betrokkene voelt zich nu goed, de eetlust is normaal, de stoelgang is goed. De bijgevoegde labo-uitslagen zijn bevredigend. Betrokkene is nu klachtenvrij. Ook de gynaecologische oppuntstelling is bevredigend. Wel volgt er nog een driemaandelijkse opvolging'.

Hiermee lijkt verwerende partij te stellen dat verzoekster volledig genezen is. Dit is zeker met het geval nu verzoekster van dichtbij opgevolgd moet worden en driemaandelijks op controle moet om gecontroleerd te worden. Verwerende partij lijkt bovendien te vergeten dat verzoekster lijdt aan een agressieve kanker waarvoor zij radiotherapie, chemotherapie kreeg en geopereerd werd. Uit het verzoekschrift tot machtiging tot verblijf en het daarbij gevoegde medisch attest bleek namelijk duidelijk dat verzoeksters kanker stadium T3N2 had bereikt. T3 betekent dat er een doorgroei is van de kanker naar buiten het orgaan gelegen weefselen, N2 wijst erop dat er meerdere lymfklieren in de nabijheid zijn aangetast. In dat geval is er een veel minder grote kans op herstel en genezing en is de kans op herval groot.

Verzoekster werd anderhalf jaar geleden gediagnosticeerd met kanker. Ook al lijkt de situatie thans beter, ze is zeker nog niet genezen. Zoals blijkt uit de website van de Stichting tegen Kanker (zie stuk nr. 2) lijkt verzoekster thans in remissie te zijn: "We spreken over remissie als een aandoening terrein verliest en de toestand van de patiënt tijdelijk verbetert. Als alle tekens van de ziekte verdwenen zijn, gaat het om een complété remissie. Dit betekent nog altijd met dat de ziekte volledig uitgeschakeld is".

Op de website leest men verder ook nog dat:

"In de loop van de medische aanpak van een kanker worden verschillende balansen opgemaakt om het resultaat van de behandelingen te evalueren. Dit gaat voort tot de complete remissie, wanneer geen enkel onderzoek nog een spoor van enig restant van kanker toont. Maar zelfs in dit stadium is de zieke nog niet noodzakelijk aan het eind van zijn strijd. In de geneeskunde kan een normaal onderzoek immers twee betekenissen hebben.

- Ofwel zijn alle kankercellen uitgeschakeld of vernietigd. Hierna zal zich geen enkele recidief meer manifesteren en is de zieke definitief genezen.*
- Ofwel hebben enkele kwaadaardige cellen het overleefd maar zijn ze te klein om te worden opgespoord, ongeacht de aangewende onderzoeken. Naarmate deze resterende kankercellen zich vermeerderen zal de ziekte vroeg of laat recidiveren.*

Al lijkt het soms moeilijk om het toe te geven, toch is het bij remissie dus met altijd mogelijk de behandelingen stop te zetten. Het is nochtans een belangrijke stap die moet aansporen om de behandeling voort te zetten, vermits men kan rekenen op aangetoonde doeltreffendheid.

Complete remissie of genezing?

Er is slechts één oplossing om te bepalen of een remissie al dan niet synoniem is van genezing: wachten en toezicht houden. Als na verloop van tijd geen enkele recidief is opgetreden, spreekt men over definitieve genezing.

Hoelang zal men moeten wachten?

Alles hangt af van het type kanker. De lat werd willekeurig op 5 jaar gelegd, maar het is niet altijd nodig zo lang te wachten om de term genezing te gebruiken. Omgekeerd blijft recidief uitzonderlijk ook mogelijk na meer dan 5 jaar. Vraag je arts hoe het zit met jouw specifieke geval. In het algemeen geldt dat hoe langer een remissie aanhoudt, hoe meer de kans groeit om definitief genezen te zijn.

De verandering in de medische situatie van verzoekster is het gevolg van de zware behandelingen die ze in het voorbije jaar heeft gehad. Aangezien het om een zeer agressieve kanker ging in een vergevorderd stadium kan men in casu onmogelijk stellen dat de huidige verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft. In casu is verzoekster nog steeds ziek maar is haar toestand tijdelijk beter. Verwerende partij is te vroeg overgegaan tot het beëindigen van de machtiging van verblijf.

Uit een artikel uit de Journal of Clinical Oncology blijkt dat de kans op overleving voor iemand met dezelfde kanker als verzoekster en dezelfde waarden (T3N2) slechts 38,1% is. Dat betekent dat de kans op herval binnen de 5 jaar 61,9% is. Dit is een zeer groot risico dat duidelijk aantoon dat haar toestand slechts tijdelijk verbeterd is, maar zeker niet lang genoeg is om te kunnen spreken van een 'voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter' (zie stuk nr. 3).

Uw Raad oordeelde reeds in deze zin in een recent arrest van 28 oktober 2015 (zie stuk nr. 4):

"Le Conseil estime à la lecture des certificats médicaux déposés que si l'amélioration semble avérée, il ne résulte pas des constats opérés que celle-ci ne serait pas que temporaire. (...) Partant, le changement radical et durable de la situation médicale de la partie requérante et n'étant pas démontré à suffisance ni par l'évolution positive signalée des pathologies dont souffre celui-ci, ni en raison de la disponibilité des traitements et soins requis au pays d'origine, la décision attaquée ne peut être considérée comme suffisamment et valablement motivée à cet égard.

Il résulte de ce qui précède que le deuxième moyen et le troisième moyen, en sa deuxième branche, sont fondés et suffisent à l'annulation de l'acte attaqué.

Verwerende partij motiveert op geen enkele manier hoe de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft en schendt hierdoor artikel 9 van het hierboven vernoemd KB.

Tweede onderdeel:

De arts-adviseur stelt dat "een verdere behandeling en opvolging van deze aandoening door specialisten ter zake is echter ook goed mogelijk in Mongolië zelf, aangezien de aanwezigheid van gespecialiseerde artsen in de oncologie beschikbaar is."

Verwerende partij geeft toe dat een oncologische opvolging noodzakelijk is en motiveert verder dat deze beschikbaar is in Mongolië. Nochtans had ze anderhalf jaar geleden anders geoordeeld aangezien ze de medische aanvraag toen gegrond verklaarde.

In het verzoekschrift ingediend tot machtiging tot verblijf om medische redenen in juli 2014 werd namelijk verwezen naar een rapport van Caritas International waarin duidelijk vermeld werd dat.

"4.4.3.6 Diseased which cannot be effectively treated in the country

"As Mongolia has shortage in advanced technology, it is difficult to diagnose some diseases in early stage thus causing impossibility to cure such diseases. E.g. Number of death caused by liver cancer is increasing in recent years. Mongolia does cure serious brain diseases, does not carry out organ transplantation (since 2008 only transplantation of kidney started in the country) and cure blood cancer among children, kidney failure, serious heart operations, operations in blood vessel, serious cancers and etc. As Mongolia is not able to diagnose cancer in its early stage, 3/4 of people approach hospitals and does not receive assistance."

Naast dit rapport blijkt het gebrek aan middelen in Mongolië om kanker op te sporen ook uit het volgende recente artikel:

"We hebben medische apparaten en toestellen nodig om kankercellen te ontdekken, om diagnoses vast te stellen en om te behandelen. Het klopt dat ons land hier een achter stand heeft. (zie stuk nr. 5)

Uit het volgen.de recente artikel blijkt dan weer dat er voor kankerpatiënten een groot te kort is aan artsen en een gebrek aan behandelingsmogelijkheden in Mongolië:

"Momenteel zijn er 13000 patiënten die in behandeling zijn. Het klopt dat er weinig artsen zijn terwijl het aantal van de patiënten stijgt. Elk jaar komen 90000 mensen bij het centrum om een diagnose te laten vaststellen. Hiervan kunnen 5000 worden opgenomen voor behandeling. We hebben maar een capaciteit om 215 patiënten op te nemen. Daardoor kunnen talloze patiënten niet geholpen worden. De subsidie wordt niet verhoogd terwijl het aantal van de patiënten steeds toeneemt. We komen ook artsen te kort. Er was sprake van de uitbreiding van het centrum. Het sleept al jaren aan. Tot vandaag is er geen beslissing gevallen om de uitbreiding te doen. De laatste jaren groeite het aantal van kankerpatiënten sneller. In 2003 waren er 3511 nieuwe gevallen van kanker waarvan er 2929 patiënten aan overleden zijn. In 2013 na 10 jaar zijn er 5255 nieuwe gevallen van kanker en zijn er 3660 aan overleden (zie stuk nr. 6)

Ook niet onbelangrijk om te vermelden is het feit dat het Mongools parlements lid O. Chuluunbat overleden is aan keelkanker. Hij had zich in Japan laten behandelen en werd daar geopereerd. Na zijn behandeling keerde hij terug naar Mongolië. Hij overleed uiteindelijk in Mongolië op 6 maart 2016 (zie stuk nr. 7).

Uit al deze rapporten en artikels blijkt duidelijk dat verzoekster bij terugkeer naar Mongolië onmogelijk de nodige oncologische opvolging zal krijgen. De kans dat zij hervalt, is gelet op de agressiviteit van de kanker, zeer reëel (zie hierboven). Derhalve is een nauwkeurige en regelmatige opvolging absoluut noodzakelijk, zodat, als ze zou hervallen, ze meteen behandeld zal kunnen worden.

Bij terugkeer naar Mongolië is dit van uiterst belang. Derhalve diende verwerende partij hier rekening mee te houden en dit mee in overweging nemen alvorens een beslissing te nemen tot het niet verlengen van het verblijf om medische redenen.

Deze opvolging is des te meer noodzakelijk nu uit de laatste controle in december (zie medisch attest) in dossier blijkt dat er een "abnormale botstructuur is van het sacrum, zeker wanneer we dit vergelijken met het vorige onderzoek. dat er "weinig evolutie is in het hernemen van gewicht" en dat "aanvullend MRI te overwegen voor verdere oppuntstelling".

Ook hiermee hield verwerende partij totaal geen rekening.

Verder motiveert verwerende partij ook nog dat:

"Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Het lijkt ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Mongolië - het land waar zij tenslotte meer dan 50jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie ze terecht zou kunnen voor (tijdelijke) financiële hulp".

Ook uit deze motivering blijkt duidelijk dat verwerende partij geen rekening hield met de informatie in het administratief dossier en meer bepaald met het verzoekschrift tot machtiging tot verblijf ingediend in 2014 waarin verwezen werd naar een rapport van Caritas:

"In order to receive service from above mentioned hospitals and health centres, one must be under medical insurance and pay it regularly. In addition, the insurance must be paid for last three years regularly. "

In het verzoekschrift werd dan verder nog uitgelegd dat }gelet op het feit dat verzoekster zich thans in België bevindt en dus reeds ruime tijd geen ziekteverzekering heeft en betaalt in Mongolië, zal zij bij een eventuele terugkeer naar Mongolië geen aanspraak kunnen maken op de ziekteverzekering en zal zij de

behandeling en medicatie zelf moeten financieren. De kosten voor de behandeling en de medicatie die ze moet krijgen kunnen hoog oplopen."

Ook hiermee hield verwerende partij geen rekening.

Het is duidelijk dat verwerende partij een stereotiepe motivering heeft opgenomen in haar beslissing en onvoldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekster. Hierdoor schendt ze het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

4.1.2 Daar waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM dient erop gewezen te worden dat ze slechts in de hoofding van haar eerste middel naar dit artikel verwijst maar hierop in haar uiteenzetting niet verder ingaat. In deze mate is het eerste middel dan ook niet ontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet - de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing en in het medisch advies van 1 februari 2016 kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn.

Hierna zal worden onderzocht of de motieven van de bestreden beslissing afdoende zijn. Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van de zorgvuldigheidsverplichting dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 luidt als volgt:

"De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben."

Voormeld artikel 9ter luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

(...)"

In casu oordeelt de gemachtigde dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister niet langer verlengd mag worden daar evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is, waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft. De gemachtigde concludeert dat niet langer blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat ze lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar ze gewoonlijk verblijft. Hierbij wordt verwezen naar een medisch advies dat de ambtenaar-geneesheer op 1 februari 2016 opstelde met betrekking tot de evaluatie van het medisch dossier van de verzoekende partij. De ambtenaar-geneesheer bracht volgend advies uit:

"NAAM: T(...), T(...) (R.R.: (...))

Vrouwelijk

nationaliteit: Mongolië

geboren op (...)

adres: (...)

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 25.07.2014.

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten:

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag tot verlenging:

- 9/4/2015, 10/12/2015, Dr. D(...), controle raadpleging bij betrokkene, die vroeger behandeld werd wegens een intestinaal adenocarcinoom, betrokkene voelt zich nu goed, de eetlust is normaal, de stoelgang is goed. De bijgevoegde labo-uitslagen zijn bevredigend. Betrokkene is nu klachtenvrij. Ook de gynaecologische oppuntstelling is bevredigend. Wel volgt er nog een driemaandelijks opvolging.*
- Er wordt een attest uitgeschreven op 10/12/2015 stellende dat betrokkene geen besmettelijke ziekte heeft.*

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat deze 57-jarige dame opgevolgd wordt in het kader van een vroeger behandelde intestinale adenocarcinoom.

Globaal was er een gunstige evolutie van dit adenocarcinoom.

Er is enkel nog een driemaandelijks opvolging verzekerd uit veiligheidsoverwegingen.

Een verdere behandeling en opvolging van deze aandoening door specialisten ter zake is echter ook goed mogelijk in Mongolië zelf, aangezien de aanwezigheid van gespecialiseerde artsen in de oncologie beschikbaar is.

III. Beschikbaarheid van de behandeling:

Voor de verdere opvolging van een adenocarcinoom, zijn er in het herkomstland Mongolië voldoende behandelings- en opvolgingsmogelijkheden, bijgevoegd in het administratief dossier.

Zo bijvoorbeeld het Nationaal kanker-Centrum van Mongolië:

Nam yan ju street, Bayan Zurkh District, Ulaanbaatar, PO: 210648

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene): <http://eng.cancer-center.gov.mn/index.pho?cid=6>

Men kan dus stellen dat betrokkene zonder probleem kan opgevolgd worden in haar herkomstland.

Uit opzoekingen kan overigens zeker gemeld worden dat betrokkene kan opgevolgd en behandeld worden door oncologen.

III. Mogelijkheid tot reizen en mantelzorg

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische dossierstukken blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen noch noodzaak tot mantelzorg

IV. Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst/terugname:

Aangepaste medische begeleiding in Mongolië zou niet vergelijkbaar zijn met de behandeling die verzoeker in België ondergaat. Er dient echter opgemerkt te worden dat een verblijfstitel niet enkel kan afgegeven worden op basis van het feit dat de medische zorgen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteenlopen.

Het gaat erom na te gaan of de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst of het land waar de verzoeker gewoonlijk verblijft. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat, zijn de verschillende nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Daarnaast geldt ook nog het volgende: << (...) L'article 3 ne fait l'obligation à l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous l'étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire.>> (arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk).

Aansluiting bij de ziektekostenverzekering is verplicht in Mongolië. Werknemers uit de formele sector dienen 4% van hun loon bij te dragen en herders, zelfstandigen en studenten dienen een vast bedrag te betalen. Wanneer je niet verzekerd bent, draag je de volledige kost van de zorg in de publieke secundaire en tertiaire gezondheidszorg zelf. De zorg in de primaire publieke sector wordt betaald door de overheid. Wanneer je wel verzekerd bent, betaalt het Health Insurance Fund een deel van de kosten gemaakt in de publieke secundaire en tertiaire zorg. De verzekerde betaalt respectievelijk 10% en 15% van de gemaakte kosten. De gezinscentra (Family Health Centre) behoren tot de private sector maar

krijgen een subsidie wanneer ze hulp bieden aan armen, bejaarden, kwetsbaren en mensen uit verafgelegen gebieden. Daarnaast zijn er ook private ziekenhuizen die erkend zijn door het Health Insurance Fund en ook subsidies ontvangen. Het gezondheidszorgsysteem is wel zo geregeld in Mongolië dat het Health Insurance Fund niet terugbetaald wanneer men zonder doorverwijzing zich laat hospitaliseren of laat behandelen door specialisten. Alleen met een doorverwijzing van de primaire zorgverstrekkers worden de kosten terugbetaald.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Het lijkt ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Mongolië- het land waar zij tenslotte meer dan 50 jaar verbleef-geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie ze terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit dat deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest nr. 81574 van 23 mei 2012).

VI. Conclusie

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de verdere opvolging na een doorgemaakt en met succes behandeld adenocarcinoom geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Mongolië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Mongolië.

De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend zijn en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd. "

Dit advies werd onder gesloten omslag aan de verzoekende partij overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de eerste bestreden beslissing, waar het een integraal deel van uitmaakt.

De verzoekende partij voert in een eerste onderdeel van haar eerste middel aan dat indien de gemachtigde weigert om het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister te verlengen, zij moet motiveren dat de omstandigheden dermate zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is én dat de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft. Ze meent dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde de vervulling van deze voorwaarden is nagegaan en *in casu* hierover geen enkele motivering terug te vinden is in de beslissing. De verzoekende partij meent tevens dat de gemachtigde lijkt te stellen dat ze volledig genezen is wat volgens haar zeker niet het geval is nu ze van dichtbij opgevolgd moet worden en driemaandelijks op controle moet. Ze benadrukt dat ze niet genezen is en betoogt dat aangezien het om een zeer agressieve kanker ging in een vergevorderd stadium men onmogelijk kan stellen dat dat de huidige verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft. De verzoekende partij stelt in dit verband dat de gemachtigde te vroeg is overgegaan tot het beëindigen van de machtiging tot verblijf en verwijst naar statistieken waaruit blijkt dat de kans op overleving slechts 38,1 % is.

De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij onder het eerste onderdeel beweert, in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat werd nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft zodoende de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat hierover geen enkele motivering is voorzien. Zoals de verzoekende partij er bovendien zelf op wijst, wordt in het medisch advies van 1 februari 2016 verwezen naar de voorgelegde medische getuigschriften waarin wordt gesteld dat de verzoekende partij zich nu goed voelt, de eetlust normaal is, de stoelgang goed is, de bijgevoegde labo-uitslagen bevredigend zijn, ze klachtenvrij is en ook de gynaecologische oppuntstelling bevredigend is.

De ambtenaar-geneesheer oordeelt dat er globaal een gunstige evolutie was van het adenocarcinoom en er enkel nog een driemaandelijke opvolging verzekerd is uit veiligheidsoverwegingen. De verzoekende partij kan ook niet gevolgd worden waar zij betoogt dat de gemachtigde lijkt te stellen dat zij genezen is, nu noch in de eerste bestreden beslissing noch in het medisch advies dergelijke stelling wordt gemaakt en de nodige opvolging niet wordt betwist. In het medisch advies wordt duidelijk gesteld dat een driemaandelijke opvolging verzekerd is maar een verdere behandeling en opvolging door specialisten echter ook goed mogelijk is in Mongolië zelf.

Waar de verzoekende partij stelt dat de gemachtigde te vroeg is overgegaan tot het beëindigen van de machtiging tot verblijf wijst de Raad op de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde en dat daar waar de verzoekende partij blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Waar de verzoekende partij vooreerst stelt dat uit de eerste medische attesten, die geleid hebben tot het tijdelijk verblijf, blijkt dat er een doorgroei is van de kanker naar buiten het orgaan gelegen weefselen en dat meerdere lymfeklieren zijn aangetast, hetgeen inhoudt dat er een minder grote kans is op herstel en genezing en dat de kans op herval groot is, stelt de Raad vast dat de eerste medische attesten in tegenstelling tot wat de verzoekende partij poogt te laten uitschijnen, hebben vastgesteld dat er geen metastasen op afstand zijn. In het eerste medisch advies van de ambtenaar-geneesheer werd toen ook gesteld *“gezien er geen metastasen op afstand zijn en het om een goed gedifferentieerd adenocarcinoma gaat is de prognose goed mits volledige behandeling.”* Uit de laatste medische attesten blijkt dat er geen argumenten zijn voor recidief en concludeert klachtenvrij en “oncologisch rustig”. Wel wordt er aangegeven dat een oncologische follow-up om de drie maanden aangewezen is. Dit laatste medisch attest stemt overeen met hetgeen de ambtenaar-geneesheer heeft gesteld in zijn medisch advies. Waar de verzoekende partij er op wijst dat er naar aanleiding van de laatste controle werd vastgesteld dat er een abnormale botstructuur is van het sacrum, blijkt uit dit medisch attest dat dit mogelijks te wijten is aan een stressfractuur. Aldus blijkt niet dat de abnormale botstructuur een causaal verband zou hebben met de behandelde darmkanker. Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk zou zijn of niet zou zijn uitgegaan van de correcte feitelijke gegevens.

Waar de verzoekende partij verwijst naar een artikel uit de ‘*Journal of Clinical Oncology*’ en stelt dat hieruit blijkt dat de kans op overleving slechts 38,1 % is, de kans op herval binnen de 5 jaar 61,9 % is en dit een zeer groot risico is dat duidelijk aantoonst dat haar toestand slechts tijdelijk verbeterd is, dient er vastgesteld te worden dat de verzoekende partij met haar loutere hypothetische beweringen, die bovendien ingaan tegen de hoger weergegeven conclusies van zowel de ambtenaar-geneesheer als van de gemachtigde, niet aannemelijk maakt dat haar aandoening slechts tijdelijk verbeterd is.

Met betrekking tot de door de verzoekende partij aangehaalde arresten van de Raad dient te worden vastgesteld – naast de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben – dat zij nalaat aan te geven op welke manier deze een situatie betreffen die vergelijkbaar is met de hare.

In een tweede onderdeel betwist de verzoekende partij dat een verdere behandeling en opvolging in Mongolië mogelijk is. Ze verwijst daarbij naar een rapport van Caritas International zoals ingediend in haar verzoekschrift tot machtiging tot verblijf van 25 juli 2014 en stelt dat naast dit rapport het gebrek aan middelen in Mongolië om kanker op te sporen ook blijkt uit een ander artikel waarin wordt gesteld dat er medische apparaten en toestellen nodig zijn om kankercellen te ontdekken, diagnoses vast te stellen en te behandelen en het land daarin een achterstand heeft. Uit een ander artikel zou dan weer blijken dat er voor kankerpatiënten een groot tekort is aan artsen en een gebrek aan behandelingsmogelijkheden in Mongolië. De verzoekende partij voert tevens aan dat een opvolging des te meer noodzakelijk is gelet op de laatste controle in december en dat de gemachtigde hier totaal geen rekening mee hield. Ze stelt dat uit de motivering aangaande de toegankelijkheid van de zorgen en opvolging blijkt dat geen rekening werd gehouden met de informatie in het administratief dossier en meer bepaald met het verzoekschrift van 25 juli 2014 waarin werd verwezen naar een rapport van Caritas en werd gesteld dat de verzoekende partij bij een eventuele terugkeer naar Mongolië geen aanspraak zal kunnen maken op de ziekteverzekering en de behandeling en medicatie zelf zal moeten financieren terwijl de kosten hoog kunnen oplopen. Ze concludeert dat er sprake is van een stereotiepe motivering en geen rekening werd gehouden met haar individuele situatie.

De Raad dient er vooreerst op te wijzen dat de ambtenaar-geneesheer bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet genoemde risico over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt en dat de Raad deze beoordeling niet kan maken in de plaats van de ambtenaar-geneesheer. De Raad moet echter wel in staat worden gesteld om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om te besluiten dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland en de verdere opvolging na een doorgemaakt en met succes behandeld adenocarcinoom geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Mongolië. De Raad benadrukt dat de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer niet betekent dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (cf. RvS 18 september 2013, nr. 224.723). Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten. Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag ongegrond wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verlenging van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. Het is de verzoekende partijen derhalve toegelaten om de onwettigheden die aan dit advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als ongegrond wordt geweigerd (cf. RvS 28 juni 2011, nr. 214.213; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590).

Vervolgens dient erop gewezen te worden dat de ambtenaar-geneesheer in voormeld medisch advies de aandoening van de verzoekende partij en de nood aan verdere opvolging niet betwist, doch oordeelt dat de verdere opvolging na een doorgemaakt en met succes behandeld adenocarcinoom geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Mongolië. De ambtenaar-geneesheer staft zijn vaststellingen met verschillende bronnen waarnaar in het medisch advies wordt verwezen en die tevens in het administratief dossier terug te vinden zijn zodoende kan nagegaan worden waarop hij zich heeft gebaseerd om tot zijn vaststellingen te komen.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij toegeeft dat oncologische opvolging noodzakelijk is en motiveert dat deze opvolging beschikbaar is in Mongolië zelf, ze nochtans anderhalf jaar geleden anders had geoordeeld aangezien ze de medische aanvraag toen gegrond verklaarde, stelt de Raad vast dat het eerste medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, dat geleid heeft tot een tijdelijk verblijf het volgende vermeldde: *“Gezien de behandeling actueel nog lopende is, lijkt het me opportuun dat deze hier wordt verdergezet tot ze voltooid is.”* Anders dan wat de verzoekende partij nu poogt te laten uitschijnen, heeft de ambtenaar-geneesheer toen niet geoordeeld dat er geen oncologische opvolging mogelijk is in Mongolië.

In het laatste medisch advies onderzoekt en beoordeelt de ambtenaar-geneesheer ten eerste de beschikbaarheid van de behandeling en oordeelt hij dat in het herkomstland Mongolië voldoende behandelings- en opvolgingsmogelijkheden zijn. Daarbij verwijst hij naar de bijgevoegde documenten in het administratief dossier en in het bijzonder naar een specifiek kankercentrum met name het national cancer centre of Mongolia. De verzoekende partij gaat geenszins in op deze bijgevoegde bronnen. Voor wat betreft de verwijzing naar het rapport van Caritas international stelt de Raad vast dat dit rapport dateert van 2010, terwijl het algemeen rapport dat door de verwerende partij gebruikt werd dateert van 2012. Door louter uittreksels te citeren uit een ouder rapport toont de verzoekende partij niet aan dat de informatie die vergaard werd door de verwerende partij en die van recentere datum is, niet correct zou zijn. Verder voegt de verzoekende partij een krantenartikel bij waaruit ze zeer selectief citeert. Uit dit artikel citeert ze dat er medische apparaten nodig zijn om kankercellen te ontdekken en dat het land achterstand heeft. Evenwel blijkt uit ditzelfde artikel dat het centrum in aanmerking komt voor hulp van een ontwikkelingsproject van de Oostenrijkse overheid en dat het centrum in het kader van dit project moderne medische toestellen aangeboden krijgt en dat er uitbreidingswerken gestart werden. Verder citeert de verzoekende partij uit een artikel waaruit ze concludeert dat er een groot tekort is aan behandelingsmogelijkheden voor kankerpatiënten in Mongolië. De Raad stelt echter vast dat dit artikel dateert van 2014. Het is op geen enkele wijze aangetoond dat de informatie op heden nog accuraat is en bovendien weegt dit niet op tegen de concrete informatie van de verwerende partij waaruit blijkt dat er een nationaal kankercentrum bestaat waar ze op heden kan behandeld worden. Wat het laatste artikel betreft dat door de verzoekende partij wordt aangehaald ziet de Raad niet in wat de relevantie is van dit artikel. In dit artikel wordt enkel vermeld dat een parlementslid overleden is aan zijn ziekte. Uit dit

artikel kan enkel afgeleid worden dat hij naar Japan ging om zijn ziekte te laten behandelen en dat hij in Japan een operatie onderging. Het is geenszins duidelijk of die operatie gelukt was, of het parlamentslid genezen was, ... Anders dan wat de verzoekende partij voorhoudt kan uit dit rapport en artikels niet afgeleid worden dat zij bij haar terugkeer naar Mongolië niet de nodige oncologische opvolging zal kunnen verkrijgen. Waar de verzoekende partij stelt dat de gemachtigde geen rekening hield met het medisch attest van december waarbij uit die laatste controle blijkt dat de opvolging des te meer noodzakelijk is, dient de Raad vast te stellen dat in het medisch advies uitdrukkelijk wordt verwezen naar de medische stukken opgesteld door Dr. D(...) waaronder een medisch attest van december 2015, en tevens niet wordt betwist dat een verdere opvolging noodzakelijk is.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de ambtenaar-geneesheer had moeten opmerken dat er in dit attest werd vermeld dat er een abnormale botstructuur is van het sacrum en dat aanvullend een MRI wordt overwogen voor oppuntstelling, dient te worden vastgesteld, zoals hiervoor reeds werd opgemerkt dat het medisch attest stelt "beeld verdacht voor pathologische fractuur mogelijks op basis van een stressfractuur na radiotherapie op het sacrum". Er is geen causaal verband tussen een oncologische opvolging en een stressfractuur. Indien een stressfractuur zou worden vastgesteld dan is er sprake van een nieuwe medische aandoening. De verlenging van de verblijfstitel dient enkel onderzocht te worden aan de hand van de aandoening die aanleiding heeft gegeven tot het verkrijgen van een tijdelijke verblijfstitel.

Verder onderzoekt en beoordeelt de ambtenaar-geneesheer de toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst. Waar de verzoekende partij naar een rapport van Caritas verwijst aangaande de ziekteverzekering en stelt dat ze bij een eventuele terugkeer naar Mongolië geen aanspraak zal kunnen maken op de ziekteverzekering en de behandeling en de medicatie zelf zal moeten financieren terwijl de kosten hoog kunnen oplopen, wijst de Raad erop dat in het medisch advies van 1 februari 2016 wordt vastgesteld dat de verzoekende partij geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voorlegt, er geen elementen in het dossier zijn die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong, hetgeen de verzoekende partij niet betwist. Daarnaast gaat de verzoekende partij ook geenszins in op de motivering dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat ze in Mongolië - het land waar zij tenslotte meer dan 50 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie ze terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp zodoende de verzoekende partij geen afbreuk doet aan de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij een schending van artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, de zorgvuldigheidsverplichting en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet aannemelijk. Evenmin maakt de verzoekende partij de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aannemelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van *"het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 41.2, a) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie"* (hierna: het Handvest).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Artikel 41 van het Handvest stelt:

" 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; .

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen

Het Handvest maakt sinds het Verdrag van Lissabon, en met name artikel 6.1 van het Verdrag, primair recht uit, en primeert met andere woorden op nationale bepalingen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012, M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11 verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet.

“81 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C- 7/98, Jurispr. blz. 1-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. I-10369punt 36).

82 De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procédure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint Association/Commissie, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; Krombach, reeds aangehaald, punt 42, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 36).

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procédure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. 1-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).

88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität München, C-269/90, Jurispr. blz. 1-5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging.”

In dit arrest oordeelt het Hof dat het hoorrecht van toepassing is in de aanvraag tot subsidiaire bescherming, zijnde een toepassing van Europeesrechtelijke bepalingen.

Zoals gesteld behandelt artikel 9ter een materie die ook wordt behandeld door artikel 15b van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen

van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. De vraag tot verblijf onder artikel 9ter Vw. houdt een vraag in t t subsidiaire bescherming (zie GwH, nr. 193/2009, 26 november 2009 en nr.95/2008, 26 juni 2008). Het hoorrecht is dan ook van toepassing in verzoeksters geval.

Het Hof oordeelt in paragraaf 87 van bovenstaand arrest dat het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procédure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Het Hof heeft in paragraaf 65 van het arrest van 21 december 2011, Frauce/People's Mojahedin Organization of Iran, C27/09 P, geoordeeld dat het hoorrecht t t doel heeft dat de belanghebbende fouten kan laten verbeteren of nieuwe elementen kan laten gelden met betrekking t t een maatregel die zal genomen worden.

Indien verzoekster, zoals vereist door artikel 41.2 van het Handvest, op de hoogte zou gebracht geweest zijn van het standpunt van de arts-adviseur en de voorgenomen maatregel dan zou hij de mogelijkheid gehad hebben om bijkomende informatie aan verwerende partij over te maken en kon verwerende partij op basis van deze nieuwe elementen de maatregel herzien. De kans is overigens meer dan reëel dat de arts-adviseur een ander advies zou geformuleerd hebben.

Indien verzoekende partij haar hoorrecht zoals gegarandeerd door het Handvest had kunnen uitoefenen was verwerende partij tot een andere beslissing gekomen.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Omwille van alle bovenstaande redenen dient het verzoek t t nietigverklaring dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

4.2.2 Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, (...)"

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van dit artikel duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat de verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81). In de mate dat het betoog van de verzoekende partij in deze zin kan begrepen worden, wijst de Raad op het volgende.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 32; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 86; HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 38).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

De verzoekende partij stelt dat het Hof oordeelde dat het hoorrecht van toepassing is in de aanvraag tot subsidiaire bescherming, zijnde een toepassing van de Europeesrechtelijke bepalingen. Zij verwijst naar de overeenstemming van de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet met artikel 15 b) van richtlijn 2004/83, en concludeert dat de vraag tot verblijf onder artikel 9ter van de vreemdelingenwet een vraag tot subsidiaire bescherming inhoudt, zodat het hoorrecht in casu ook van toepassing is.

Anders dan wat de verzoekende partij laat uitschijnen heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie wat betreft artikel 9ter van de vreemdelingenwet overwogen dat die wettelijke regeling niet kan worden beschouwd als een gunstigere norm in de zin van artikel 3 van richtlijn 2004/83 om te bepalen welke personen voor de subsidiaire bescherming in aanmerking komen; dat derdelanders die op grond van die wettelijke regeling gemachtigd worden tot verblijf dus geen personen met de subsidiaire beschermingsstatus zijn en dat de toekenning door die nationale beschermingsstatus "*op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden*" niet binnen de werkingssfeer van de voornoemde richtlijn valt. (HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, *M'Bodj/België*) Hieruit volgt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet uitsluitend als een regel van nationaal recht moet worden beschouwd. Overigens heeft ook het Grondwettelijk Hof inmiddels gesteld dat de werkingssfeer van richtlijn 2004/83 zich niet uitstrekt tot personen die om gezondheidsredenen zijn gemachtigd tot verblijf op het Belgische grondgebied, tenzij het gaat om het opzettelijk weigeren van medische zorg in het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf. (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015).

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, *in casu* van toepassing is.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU